

LELB ārkārtas 22. Sinode noslēgusies ar nozīmīgiem lēmumiem

Sestdien, 14. oktobrī, Pasaules Tirdzniecības centrā "Rīga" notika LELB ārkārtas 22. Sinode, kurā ar pārliecinošu balsu vairākumu tika pieņemti Baznīcas nākotnei nozīmīgi lēmumi:

1) Baznīcas vadības atslogošanai un draudžu efektīvākai aprūpei Baznīcā izveidotas trīs diecēzes – Rīgas, Liepājas un Daugavpils. (Līdz šim Latvijas ev. lut. Baznīcā bija viena – Rīgas un visas Latvijas – diecēze, kuru vada arhibīskaps Jānis Vanags.) Līdz ar to Baznīcā jāievēl vēl divi bīskapi, kas vadīs jaunizveidotās Liepājas un Daugavpils diecēzes;

2) apstiprināta bīskapu ievēlešanas kārtība;

3) ievēlēta bīskapu nominācijas komisija 12 cilvēku sastāvā, kuras uzdevums būs līdz kārtējai Sinodei (tā paredzēta 2007. gada 5. un 6. jūnijā), atrast un piedāvāt vismaz divus bīskapa kandidātus katrai no jaunajām diecēzēm (Rīgas diecēzē paliek arhibīskaps Jānis Vanags);

4) izveidoti divi jauni prāvesti iecirkņi (Rīgas diecēzē – Ikšķiles iecirknis, Daugavpils diecēzē – Balvu iecirknis);

5) Konsistorijai dots uzdevums līdz nākamajai kārtējai 23. Sinodei izstrādāt Baznīcas garīgo darbinieku atalgojuma un sociālā nodrošinājuma plāna variantus un nodot tos 23. Sinodei apspriešanai.

Sinode ir Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas augstākā lēmējinstitūcija, kas pulcējas vismaz vienu reizi trijos gados. Tās dalībnieki ir arhibīskaps, bīskapi, Konsistorijas loceklji, prāvesti, draudžu mācītāji, pa vienam delegātam no katras draudzes un Teoloģijas fakultātes dekāns, ja viņš pieder LELB (kopumā ap 500 dalībnieku). Sinodi sasauc Konsistoriju, atklāj arhibīskaps un vada Sinodes izvēlētu prezidijs. Starp kārtējām Sinodēm steidzamāku jautājumu izskatīšanai un lemsanai var tikt sasauktā Ārkārtas Sinode.

Mūsu draudzi ārkārtas 22. Sinodē pārstāvēja Aleksandrs Bite un Jānis Šneiders.

Tā mūs pamāca Mārtiņš Luters

(Turpinājums no 7. lpp.)

pestīšanu; par to psalmos ir daudz žēlabu. Bet kas tam tiek pāri, tas ir uzveicis grēkus, elli un nāvi.

Ir jāpieliek visas pūles, lai šīs trīs lietas neielaistu sevī, nedz arī velnam ļautu tuvoties. Tie gan paši stipri uzbrucks, lai ar savu izskatu, strīdiem un pierādījumiem pilnībā iegūtu cilvēka sirdi. Ja tas tiem izdodas, cilvēks ir pazudis, aizmirsis Dievu. Bet šīn laikā ar šīm lietām ir tikai jācīnās un tās jātriec prom. [...] Vienīgā gudrā rīcība ir no tiem novērsties un ar tiem neielaiстies. Bet kā to izdarīt? Tev būs nāvei pretstatīt dzīvību, grēkiem – žēlastību, ellei – debesis. Neļauj sevi no šīm domām novērst, arī tad ne, ja tev šķiet, ka visi enģeļi un radības, un pat Dievs pats saka ko citu, ko taču viņi gan nedara. Bet jaunais gars rada tādu iespādu. Kas tad būtu jādara?

Tev nevajag nāvi skatīt vai uzskatīt kā pašu par sevi nedz tevī vai tavā dabā, nedz arī tajos, ko nonāvējušas Dieva dusmas un ko nāve pievarējusi; tev vajag ar savām acīm, sirds domām un visiem jutekļiem spēcīgi no šīm domām novērsties, nāvi stingri un dedzigi saskatot vienīgi tajos, kas miruši no Dieva žēlastības un nāvei

tikuši pāri tikai Kristū.

Raugi, ar šādām domām nāve tev neliksies ne biedējoša, ne šausmīga, bet gan niciņama un nīcināta, un dzīvībā apspiesta un pārvārēta. Tikai Kristus ir vienīgā īstā dzīvība, mierinājums un svētlaimē. Jo dzīlāk un spēcīgāk tā par to domāsi un to atzīsi, jo vairāk nāves tēls atkāpsies un pats no sevis izzudīs – bez pūlēm un strīdiem. Tad tava sirds juvis mieru un varēs ar Kristu un Kristū mierīgi aiziet no šīs dzīves, kā teikts Jn. atkl. 14:13: "Svētīgi mirušie, kas mirst iekš Tā Kunga no šā brīža." Tas skaidrots 2. Moz. 21:6–9, kur Israēla bērnus koda ugunīgas čūskas, bet tiem ar tām čūskām nebija jācīnās. Tiem bija jāredz jau iepriekš beigtā čūska, un tad dzīvās čūskas pašas no sevis atlaidās un pazuda. Tātad tev jāpielēras tikai Kristus nāvei – tā tu atradīsi dzīvību. Ja tu nāvi citur ieraudzīsi, tad tā tevi nobeigs lielā satraukumā un mokās. Kristus saka Jn. 16:33: "Lai jums miers būtu Mani. Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!"

BDA

Finanšu pārskats

2006. gada septembris

Ienēmumi

Ziedoņumi no kolektēm	975,79
Draudzes nodoklis	81,20
Mērķa ziedoņumi draudzes jubilejai	310,38
Mērķa ziedoņumi draudzes avīzei	9,20
Hansabankas procenti	3,03
Īres maksa no draudzes nama īrniekiem	20,54
Zemes nomas maksa	369,24
Maksa par zemes izmantošanu	1 000,00
Ziedoņumi diakonijai	182,25
Kopā	2 951,63

Izdevumi

Saimnieciskie izdevumi	15,45
Draudzes darbinieku algas	549,79
Ienākumu nod. (par draudzes darbiniekiem)	147,27
Sociālais nod. (par draudzes darbiniekiem)	247,83
Bīkeru draudzes avīzes drukāšana	178,18
Draudzes jubilejas organizēšana	414,28
Apsardze	35,40
Elektroenerģija	7,09
Hansabankas pakalpojumi	3,50
Tālrunis	14,60
Draudzes loceļu iemaksa LELB par 2006. gadu	1 603,00
Medikamentu iegāde (diakonija)	107,60
Pabalsti (diakonija)	80,40
Saimnieciskie izdevumi (diakonija)	13,30
Kopā	3 418,28

LATVIJAS EVANGĒLISKI LUTERISKĀS BAZNĪCAS BIKERU DRAUDZĒ

Dievkalpojumi

Svētdienās	10:00
Otrdienās	7:00

Katehēzes

Pirmdienās	18:00
Sestdienās	9:00
Sestdienās	10:15 (krievu valodā)

Bībeles stundas

Trešdienās	18:00
Sestdienās	11:15 (krievu valodā)

Mācītājs pieņem apmeklētājus

Pirmdienās	17:00–18:00
Trešdienās	17:00–18:00

Uzziņas pa tālr. 7702517, 7537229, 29172798

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Redakcija:

Bikernieku 146, Rīga, LV-1079
e-pasts: bikeru.avize@e-apollo.lv

(C) Bīkeru evaņģēliski luteriskā draudze



BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Nr. 8 (15)

2006. gada novembris

Ar skatu uz mūžību

Aleksandrs Bite

Tuvojas baznīcas liturgiskā gadu mijā. Tuvojas noslēgumam vēl viens ceļa posms, kura gaitā Tas Kungs mūs, savu tātu, ar pacietību un žēlastību ir vadījis pa saviem ceļiem, un mēs katrā aizejošā gada dienā esam mācījušies to, ka "visi Tā Kunga ceļi ir žēlastība un uzticība tiem, kas tur Viņa derību un Viņa liecības" (Ps. 25:10). Zīmīgi, ka liturgiskā gada beidzamā – Mūžības – svētdiena nes vārdu un atgādinājumu, kas liek mums skaidri apzināties savā dzīves ceļojuma mērķi un lūgt: "Kungs, vadi mani pa mūžības ceļu!"

Mūsu ceļi nav vērsti uz šo pasauli un nepaliiek tajā. Katrs, kas iegājis Tā Kunga namā uz palikšanu, ir iegājis pa mūžības vārtiem un uzsācis gaitu pa mūžīgās dzīvības ceļu. Tas, kurš iet pa šo ceļu, zina un uzlūko arī šī ceļa mērķi. Kristīgais cilvēks dzīvo un tam jādzīvo ar skatu, kas pievērstīs mūžībai.

Iespējams, ka arī daudzi neticīgie labprāt dzīvot ar mūžībai pievērstību skatu, taču nespēj to. Nespēj tāpēc, ka ceļš uz mūžīgo dzīvību ved cauri nāvei un, uzlūkojot mūžību, ir allaž jāierauga un jāuzlūko arī nāvi, kas ir tās ceļā. Neticīgie nespēj uzlūkot nāvi un ar to saistīto Dieva tiesu un spriedumu par savu dzīvi, jo šīs lietas iznīcina viņus un viņu dzīvi. Tāpēc viņi dzīvo ar skatu, kas novērsts no nāves, bet līdz ar to arī no mūžības un mūžīgās dzīvības. Šo novēršanos no nāves var redzēt vai itin visā, kas liecina par šīs pasaules ļaužu dzīvi un to centieniem. Tie radījuši pat tādu kā Dzīves Baudīšanas kultu, kura izpriecu "liturgijā" nav vietas īstai nāvei un tās pieminējumam.

Kāds gudrās ir labi sacījis, ka tikai tur, kur nav patiesa prieka, cilvēki izgudro izpriecas. Šai pasaulei nav un nevar būt patiesa prieka, tāpēc tā aizvien vairāk meklē izpriecas. Izpriecas ir kļuvušas par savdabīgu šīs pasaules izmisuma un bezcerības zīmogu. To skaidrākos brīžos jūt arī paši pasaules ļauži, jo Radītājs taču arī viņu sirdīs ir ielicis mūžības alkas: "Visu Dievs ir savā laikā jauki iekārtojis, pat arī mūžību Viņš ir licis cilvēku sirdīs; žēl tikai, ka cilvēks nevar izprast Dieva darbu – ne tā iesākumu, ne galu." (Sal. māc. 3:11) Bet,

"Pārbaudi mani, ak, Dievs, un izzini manu sirdi; izmeklē mani un izdibini skaidri manas domas, un lūko, vai es neesmu uz jauna ceļa, tad vadi mani pa mūžības ceļu!" (Ps. 139:23–24)



kamēr mūžība, kas ielikta cilvēka sirdī, nesastop mūžību uz Dieva ceļiem, viņa dzīvībā (Jn. 5:24). Tie ir miruši un augšāmcēlušies Kristībā un ticībā līdz ar nonāvēto un augšāmcēlēto Dieva Dēlu. Arī viņi, skāfidamies uz mūžību, redz savu nāvi un tiesu, taču viņu nāve bez Dieva tiesas un sprieduma par viņu dzīvi un tāpēc – nav īsta; bet bez īstas nāves nav arī īstas mūžības. Īsto nāvi un īsto un mūžīgo dzīvību viņi tomēr vēl aizvien nespēj uzlūkot, jo nespēj uzlūkot un pieņemt Dieva tiesu un spriedumu par savu dzīvi.

Tākām savus dzīvības vārti, bībiņi, kad tā mūžība, kas ielikta viņa sirdī, sastop savu avotu un piepildījumu Kristus godības mūžīgajā valstībā.

Gods lai ir Tēvam un Dēlam un Svētajam Garam, kā bija sākumā, tagad un vienmēr – mūžīgi mūžos, āmen!

Kristības un iesvētības

15. oktobrī mūsu dievnāmā tika kristīti un iesvētīti vairāki cilvēki. Svētās Kristības sakramantu saņēma trīs zīdainīši – Kristaps Frīdmanis, Olivers Ligers un Dāvis Valdovskis. Kristīta un iesvētīta tika Agnese Ripīte un Inga Slokenberga. Inguna Zustere-Kjaspere, Raimonds Ľucāns un Rūdolfs Klintsons tika iesvētīti.



Dāvis Valdovskis ar vecākiem un krustvecākiem



Kristaps Frīdmanis ar vecākiem un krustvecākiem



Inga Slokenberga un mazais Olivers Ligers

Pēc kristību un iesvētību dievkalpojumu vaicāju Inguna Zustere-Kjasperei, kāds ir bijis viņas ceļš pie ticības.

Inguna. Pēc mācītāja teiktā esmu sapratusi, ka mans ticības ceļš nebūt nav manis pašas noteikts. To visu ir darījis un turpinā darīt Dievs.

Kādreiz man šķita, ka visu varu pati, sobrīd ir brīnišķīga sajūta, ka varu palauties uz Dievu, lai Viņš ir tas, kas mani vada. Tomēr vienlaikus saprotu, ka pilnīgu, patiesu palaušanos uz Dievu visās dzīves situācijās man noteikti vēl ir jāmācās.

Vaicāta par to, kā tuvinieki ir uztvēruši

Ingunas nonākšanu draudzē, viņa uzsver ilio prieku, ka uz baznīcu varot nākt visa ģimene.

Inguna. Man ir liels prieks par ģimenes un draudzes atbalstu. Kopību draudzē man palīdzēja saprast daļība vasaras nometnē. Ja pirms tam domāju, ka tīcīgi cilvēki ar to vien nodarbojas, ka lūdz Dievu, un nekādas sadzīviskas problēmas viņus neskar, tad šobrīd ir skaidrs, ka visi cilvēki vien esam.

Savukārt Inga Slokenberga, kura šajā dienā piedzīvoja gan Kristības, gan iesvētības, ļoti priecājas, ka arī viņas māsa ir sākusi apmeklēt katehēzes mūsu baznīcā.

cīņu, satver mūžīgo dzīvību, uz ko tu esi aicināts, pats apliecinādams labo liecību daudzu liecinieku priekšā.”



Daniels Baikovs ar vecākiem un krustvecākiem

Inga. Es uz baznīcu sāku nākt tāpēc, ka gribēju bērniņu kristīt, bet tikai tagad sapratu, ka sākotnējā vēlme ir bijusi ļoti formāla, bez sapratnes par Kristību jēgu un nozīmi. Mācību laikā man pavisam negaidīti pavērās pilnīgi jauna pasaule. Tas tiešām bija pārsteidzoši, un tas bija ļoti vērtīgs un brīnišķīgs laiks. Mācītājs ļoti interesanti stāstīja, minēja mūsdienīgus piemērus, un tas ļāva Dieva darbu saskatīt arī ikdienas situācijās. Domāju, ka katram draudzes loceklim mācības vajadzētu apmeklēt, un pat vairākas reizes.

Man ļoti gribētos, lai tas vērtīgais, ko esmu ieguvusi, nepazustu un lai tā ticība, pie kuras Dievs mani un bērniņu ir atvedis, mūs pavada visu mūžu. Vēlētos, lai Dievs pietaupta grūtos brīžus, lai to nebūtu tik daudz, tomēr, ja tādi ir, tad lai tie stiprina ticību.

Eva Lūse

Kristības un iesvētības notika arī svētdien, 29. oktobrī. Tika kristīti trīs bērniņi – Madara Marta un Linards Linuss Sproģi un Loreta Babre. Tie ir mūsu draudzes locekļu bērni, un mēs no sirds priecājamies, ka mūsu ģimenes aug.

Draudzē tika uzņemti arī divi jaunieši – iesvētīti tika brālis un māsa – Toms un Kate Kalderovski.

Tā mūs pamāca apustulis Pāvils (1.Tim.6:11-12):

“Bet tu, Dieva cilvēks, .. dzenies pēc taisnības, dievbijbas, ticības, mīlestības, pacietības, lēnprātības, cīnies labo ticības



Loretas Babres kristības

cīnu, satver mūžīgo dzīvību, uz ko tu esi aicināts, pats apliecinādams labo liecību daudzu liecinieku priekšā.”



Daniels Baikovs ar vecākiem un krustvecākiem

Otrdien, 24. oktobrī, agrā rītā tika kristīti 12 dienas vecais Daniels Baikovs. Sveicam mūsu mīļos – Guntaru un Janu – ar dēļiā piedzīmšanu, un lai Dievs svētī un uztur Savu dāvanu, ko Viņš dāvājis Svētajā Kristībā.

Laulības

4. novembrī tika salaūlāti Girts Ivdris un Sanita Puriņa.



“Kas atrod sev laulātu draudzeni, tas atrod sev tiešām ko labu un var līksmoties, ka žēlastības dāvanu dabūjis no Tā Kunga.” (Sal. pam. 18:22)

Tā mūs pamāca Mārtiņš Luters**Kā sagatavoties aiziešanai no šīs pasaules**

Pirmkārt, tā kā nāve ir atvadīšanās no šīs pasaules un visām tās darbībām, nepieciešams, lai cilvēks savu laicīgo mantu sakārtotu tā, kā tam vajadzētu būt vai arī kā viņš to ir nolēmis, – lai pēc viņa nāves nepalikuši iemesli strīdiem un naidam vai pārpratumiem viņa palikušo draugu starpā. Tā ir mantiskā jeb ārējā atvadīšanās no šīs pasaules, un tā dos atbrīvotību un labumu mantai.

Otrkārt, jāatvadās arī garīgi, tas ir, Dieva gribas dēļ labestīgi jāpiedod visiem cilvēkiem, kas mūs aizvainojuši. Dieva gribas dēļ piedošana nepieciešama arī no visiem tiem cilvēkiem, kurus, bez šaubām, mēs esam aizvainojuši – vai nu ko ļaunu nodarījuši, vai pārāk maz labu darījuši, vai esam bijuši vainīgi pret kristīgo tuvākā mīlestību.

Treškārt, ja nu tā ikviens guvis atbrīvotību šajā pasaule, jāpievēras tikai Dievam, jo aiziešanas ceļš arī ir turp vērsts un vadīts. Šeit sāks šaurie vārti, šaurā tako uz dzīvošanu; to ikvienam apskaidroti jāveic, jo šis ceļš ir gan šaurs, bet nav garš (Mt. 7:14).

Tas notiek līdzīgi tam, kā bērns no šaurā mitekļa savas mātes miesās ar briesmām un bailēm ienāk plašajā debess un zemes telpā, tas ir – šīnī pasaule. Tāpat cilvēks cauri šaurajiem vārtiem no šīs dzīves iejet mūžīgajā dzīvošanā. Un kaut arī debesis un šī pasaule, kurā patlaban dzīvojam, tiek par lielu un plašu uzskatītas, tomēr pret nākamo Debesvalstību tās ir šauras un mazas, līdzīgi kā mātes miesas pret mūsu tagadējo pasauli. Tādēļ arī mīlēto svēto nomiršanu sauc par jaunu piedzīmšanu, un šo svinēšanu latīnu valodā sauc *natale* – 'viņu piedzīšanas diena'. Taču nāves šaurā taka liek mums domāt, ka šī dzīve ir plaša, bet nākamā – šaura. Tāpēc arī ir jātic un jāatceras bērna miesīgā piedzīmšana – kā Kristus teicis Jn. 16:21: "Kad sieva dzemdē, viņa ir noskumusi, jo viņas stunda ir klāt; bet, kad viņa ir dzemdējusi bērnu, viņa vairs nepiešķir savas bēdas aiz prieka, ka cilvēks nācis pasaule." Tā arī mums nāvē bailes ir jāpārvār un jāapzinās, ka pēc tās atvērsies liels plašums un būs liels prieks.

Šāda sagatavošanās šim gājumam nozīmē izsūdzēt grēkus, īpaši lielākos un tos, kas patlaban nodarbina prātu un atsaucami atmiņā, un arī gādāt par kristīgā sakramento – īsteni svētās Kristus miesas un asins – saņemšanu. [...]

Ar lielu nopietnību un centību jāraugās, lai svētie sakramenti tikt labi ievēroti,



godāti, lai labprātīgi un ar prieku uz tiem paļautos un lai ar tiem stātos pretī grēkam un ellei, jo sakramenti ir daudz pārāki par tiem. Daudz vairākākās sakramentiem un to tikumiem, nekā jāaplūko grēki. Būtu jāzina, kāda īsteni ir to godāšana un kādi ir to tikumi.

Godāšana ir mana ticība, ka tas, ko sakramenti sola, ir patiess un ar mani notiks, un patiess ir viss, ko Dievs tajos saka un norāda, lai mēs varētu teikt līdz ar Dievmāti Mariju stiprā ticībā: "Lai man notiek pēc Tava vārda!" (Lk. 1:38) Tā kā šeit pats Dievs caur priesteri runā, tad nevarētu Dievam par Viņa vārdiem un darbiem lielāku negodu izrādīt, kā apšaubīt to patiesību, un lielāku godu izrādīt, kā tiem tiecēt un uz tiem pilnīgi paļauties.

Lai izprastu sakramento tikumus, vispirms jāizprot netikumi, pret kuriem sakramenti cīnās un kādēļ tie mums doti. Tie ir trīs: pirmais – nāves šausmīnošais tēls; otrs – grēku biedējošā daudzveidība; trešais – nepanesamās un neizbēgamās elles tēls un mūžīgā pazušana. Sie trīs tēli saaug, kļūst lieli un stipri savā kopībā.

Nāve kļūst liela un biedējoša tādēļ, ka mūsu bailīgā daba to pārāk spēcīgi acu priekšā iztēlojas. Te nu sāk darboties nelabais, lai cilvēks šo nejauko nāves tēlu labi saskatītu un tādējādi kļūtu gauži norūpējies, vājš un bailīgs. Šeit cilvēks varētu saskatīt visas briesmīgas, pēkšnās, ļaunās nāves tēlus, kādus vien viņš jekad redzējis, dzirdējis vai par tiem lasījis; vēl piepinot klāt Dieva dusmas, ka Viņš dažkārt grēciniekus tādējādi mocījis un iznīcinot sodījis. Tā nelabais cilvēka muļķīgo dabu virza uz bīšanos no nāves un uz mīlestību un rūpēm par laicīgo dzīvi, lai cilvēks, pārlieku aizņemt ar šādām domām, aizmirst Dievu, no nāves bēgtu un to ienīstu, un galu galā kļūtu Dievam nepaklausīgs un Viņu neatzīt. Jo vairāk nāve tiek apskaitīta, acperēta un iepazīta, jo grūtāka un bīstamāka ir nomiršana. Dzīvē ar domām par nāvi mums vajadzētu nodarboties un pie tās vērsties tad, kas tā vēl ir tālu un šurp vēl nevirzās. Bet, šķiroties no dzīves, kad nāve jau pati ir pārāk tuvu, ir bīstami un bezjēdzīgi to acperēt. Tad nāves tēls jāzīslēdz, to redzēt nevajag gribēt. Tātad nāves spēks un stiprums slēpjās mūsu dabas muļķībā un nāves priekšlaicīgā skatīšanā un acperēšanā.

Arī grēks pieaug un top lielāks tādēļ, ka to

par daudz ievēro un pārāk dzīli par to domā. Tas palīdz mūsu sirdsapziņas muļķībai, kas pat no Dieva kaunas un pati sevi nezēlīgi soda. Te nu velns atradis labu vietinu, ko viņš arī meklējis. Te viņš darbojas, te viņš pavairo grēkus un dara tos lietus. Te viņš patur prātā visus tos, kas jebkad grēkojuši un kas ir nolādēti par daudz mazākiem grēkiem, tā, lai cilvēks kļūtu nedrošs vai lai baidītos nomirt un paliku Dieva aizmirst un par nepaklausīgu atzīti līdz pat savai nāvei. Tam pašā laikā cilvēks domā, ka uz grēku tieši tā jāskatās un ka ir labi, pareizi un derīgi tā darīt. Tā viņš atzīst pats sevi par tās nesagatavotu un neveiklu, ka pat viņa labie darbi kļūst par grēkiem. Tam tad sekot nevēlēšanās nomirt, nepaklausība Dieva gribai un mūžīgs nolādējums. Dzīli aplūkot grēku tad vairs nav ne jēgas, ne laika – tas jāizdara dzīves laikā. Dzīves laikā mums nāves, grēka un elles jēga visu laiku jātur acu priekšā, kā teikts Ps. 51:5: "Mani grēki ir vienmēr manu acu priekšā!" Bet ļaunais gars mums sagroza visu – dzīves laikā viņš mums aizdara acis un slēpj šīs ainas. Pirms nāves, kad mums acu priekšā jātur tikai mūžīgā dzīvošana, žēlastība un svētlaimē, viņš mūsu acis pēkšņi atdara un biedē mūs, lai mēs nerēdētu istās ainas.

Arī elle kļūst liela un aug, ja nelaikā viņu pārāk ievēro un stipri par to domā. Tam ļoti palīdz neziņa par Dieva lēnumu, tādējādi ļaunais gars dzen dvēseli, lai tā sevi noslogo ar nesvarīgām un nevajadzīgām iedomām, pat ar visbīstamākajiem paņēmieniem, lai tā pēta Dieva lēnumu slepenību, vai tas tiks izpildīts vai ne.

Šeit velns veic savu pēdējo lielāko, viltīgāko darbu un varēšanu. Jo tādējādi tas vada cilvēku pēc savas gribas – prom no Dieva, lai cilvēks meklētu zīmes Dieva gribai un kļūtu nepacietīgs, jo nezina, vai tiks izredzēts; velns liek cilvēkam par savu Dievu šaubīties, lai viņš drīzāk ilgotos pēc kāda cita dieva. Īsi sakot – šeit ļaunais gars domā izdzēst Dieva mīlestību, saceļot vētru, un modināt naidu pret Dievu. Jo vairāk cilvēks pakļaujas velnam un kavējas pie tā rosinātām domām, jo bīstamāks ir cilvēka stāvoklis; beigās viņš vairs nespēj noturēties, sāk ienīst un zaimot Dievu – jo cits nekas tas nav, ja es gribu zināt, vai esmu izredzēts, jo es gribu visu to pašu zināt, ko Dievs zina, un gribu līdzināties Viņam; lai Dievs nezinātu vairāk kā es. Un vai tad Dievs ir Dievs, ja Viņš vairāk par mani neko nezina? ļaunais gars patur prātā, cik daudz pagānu, jūdu un kristiešu tādā veidā aizvesti postā, un panāk ar tādām bīstamām un nevajadzīgām domām to, ka cilvēks, kas labprāt no šīs dzīves šķirtos, kļūst šīnī brīdī nevarīgs. Tas nozīmē, ka cilvēks tiek satraukts ar elli, ir nobažījies par savu

(Turpinājums 8. lpp.)

Lasītājs jautā

Mēs ticam, ka Dievs ir labs un ka nekas nenotiek bez Viņa ziņas. Kā tad lai izskaidro dažādās ļaunuma izpausmes pasaulē – karus, dabas katastrofas, daudzu nevainīgu cilvēku bojāeju?

Edīte

Atbild draudzes evaņģēlists

Guntars Baikovs

E v o l ū c i j a s teorijas piekritējiem tādus jautājumus neviens neuzdrod. Jo, ja ja u i z d ī v o stiprākais, tad vājāko c i e š a n a s i r neizbēgamas. To nejautā arī tiem, kuri tic, ka pastāv "kaut kas augstāks" – kāda enerģija vai kaut kas "tāds". Jo kaut kas nezināms jau nepretendē uz to, ka nekas nenotiku bez tā ziņas un ka turklāt tas būtu arī labs. Tāpat arī situācijā, kad dievu ir daudz, – no kura gan prasīt atbildību par notiekošo? Tā nu vienīgi, runājot par kristiešu Trīsvienīgo Dievu – Tēvu, Dēlu un Svēto Garu –, tiek šādi jautāts: kā izskaidrot ļaunumu pasaulē?



Dievs mūsu dzīves vadlīnijas ir noteicis savos baušos, tādēļ cilvēku "taisnīgums" meklē noskaidrot, vai arī Dievs ievēro paša noteiktos likumus. Un jautātāji ir nekristieši, taču arī mums pašiem ir labi gūt skaidribu šajā lietā. Ir pareizi, ka šo jautājumu uzdodam mūsu Dievam, jo neviens cīts nav radījis debesis un zemi un nav cita dieva, kurš spētu atbildēt. Nu tad vispirms – vai patiesām viss notiek ar Dieva ziņu? Svētie Raksti mums apstiprina, ka Dieva rūpes ir vērstas uz visu pasauli – uz dzīvo radību (Lk. 12:6), uz cilvēku (Mt. 10:30), uz tautu likteņiem (Ap. d. 17:26–28). Viss, kas ir, atrodas Dieva aizgādībā un pakļautībā. Un, ja tā, – vai Dievs līdzdarbojas arī ļaunajās lietās? Patiesām, Dievs ne tikai nodrošina visu mūsu dzīvei nepieciešamo, bet arī pieļauj nelaimes, ciešanas un zaudējumus, ar kuriem mēs sastopamies. Te der iegaumēt un atcerēties kādu ļoti būtisku lietu, ko raksta apustulis Pāvils, – "tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu, tāpēc ka tie pēc Viņa mūžīgā nodoma ir aicināti" (Rom 8:28). Dievs dara mums labu gan caur labu, gan caur ļaunu. Teologi Dieva līdzdarbošanos ir formulējuši šādi: "Dievs līdzdarbojas, lai darītu darbu, nevis nedarbu." Par darba nolīku un saturu atbildīgs ir pats cilvēks. Labāk to varam saprast no piemēra. Paradīzes dārzā Ieva pastiepa roku un noplūca augli no laba un ļauna atzīšanas koka. Te var izšķirt divu veidu darbības: 1) rokas pastiepšanu un 2)

rokas pastiepšanu pēc aizliegtā augļa. Pie pirmā veida darbības Dievs vienmēr līdzdarbojas, un tā notiek tikai un vienīgi ar Viņa ziņu, un bez Viņa ziņas tā nemaz nevar notikt. Savukārt otrā veida darbība ir mūsu ziņa. Kādu izvēli izdarīt, to lemj katrs cilvēks pats.

Rakstos un arī pasaulē mēs atrodam divu veidu nelaimes. Pirmās ceļas no dabas katastrofām, otrs nāk no cilvēku ļaunajiem nodomiem un darbiem. Daba ir Dieva radīta, un Dievs arī to izmanto, lai sasniegūtu savus mērķus: pagodinātu Sevi un darītu labu Saviem laudīm. Kad liels daudzums cilvēku iet bojā kādā katastrofā, mēs varam būt pārliecīni, ka Dievam ir bijis pamatots iemesls to pieļaut. Katra cilvēka dienas ir noteiktas. Neticīgais nomiris nevar sūdzēties, ka viņam nav bijusi iespēja tikt pie Dieva, jo "pa visu zemi ir izgājusi viņu [t.i. – Evaņģēlija sludinātāju] balss skaņa, līdz pasaules galam viņu vārdi" (Rom. 10:18). Neticīgajiem izdzīvojušajiem un visai pārējai pasaulei šādi notikumi ir par atgādinājumu, "lai tie meklētu Dievu, vai tie Viņu varētu nojaust un atrast, jebšu Viņš nav tālu nevienam no mums, Viņā mēs nelaimes. Dieva mīlestība mums pilnībā ir atklājusies, Viņam Savu vienpiedzimušo Dēlu sūtot pasaulē, lai "neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību" (Jn. 3:16). Tikai Kristus krustā, redzot, ka Dievs mums atdod Sevi visu, mēs varam atrast to mīlestības dzīlumu, kāds mums tiek dāvāts. Un ja Dievs Savu Dēlu nav saudējis, kā gan Viņš mums nedos visu vajadzīgo! Nu zinām, "ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu, tāpēc ka tie pēc Viņa mūžīgā nodoma ir aicināti. Jo, kurus Viņš sākumā nozīmējis, tos Viņš nolēmis darīt līdzīgus Sava Dēla tēlam, lai Viņš būtu pirmsdzimtais daudzu brāļu starpā" (Rom 8:28–29). Šādā skaidrā atziņā un tīcības mierā, lai tas Kungs dod arī mums mūsu dienas aizvadīt. Lai grūtā brīdī atceramies par mūsu Kunga veikumu mūsu labā, par to, ka Dievs katram no mums sniedz visu to labāko, lai arī mūs iemantotu mūžīgai dzīvošanai.

Kristiešu ciešanas Dievs var pieļaut, lai disciplinētu viņus. Taču – nevis piespiezot, bet gan mudinot viņus Dievu lūgšanās piesaukt un atkal no jauna pārdomāt, ko Dieva Vārds māca par grēku un žēlastību, dzīvi un nāvi, debesīm un ellī. Kristietim katrs piemeklējums ir kā svētība, par kuru jāpateicas Dievam. Kā rakstīts: "Bet katras pārmācība tai acumirkli neliekas mums par prieku, bet par bēdām, tomēr vēlāk, tanī vingrinātiem, dod taisnības miera augli." (Ebr 12:11) Dievs caur ciešanām var pārbaudīt un stiprināt mūsu tīcību



līdzīgi tam, kā tas bija ar Ījabu vai arī gadījumā ar Jāzepu, kurš slavēja Dievu, ka caur viņa verdību visa viņa tauta tika paglābta septiņu bada gadu laikā. Tā Jāzepa ciešanas bija par svētību Dieva izredzētājiem un pagodinājums Dieva gudrībai. Protams, kristieši var ciest arī pilnīgi neizprotamās situācijās, jo pasaule, kurā mēs dzīvojam ir ļauna. Kristieši var tikt arī vajāti savas tīcības dēļ, jo, kā Kristus nesa savu, tā arī mums jānes sava krusts. Gadījumus, kas vai nu saīsina, vai pagarina mūsu dzīves, var uzvert kā nejaušības tikai no cilvēka viedokļa. Dievam visas šīs lietas ir labi zināmas, jo katra cilvēka dienas zemes virsū ir noteiktas. Dievs ir īemis vērā katra cilvēka dzīves notikumus, viņa dievbijību vai pretestību, Dieva meklējumus vai Dieva žēlastības nīcināšanu, visas viņa izvēles, katru sīkumu un katru lielu lietu, kas ietekmē cilvēka dzīvi. Un šīs lietas zinot, Dievs katram ir nolīcis savu dienu mēru. Mēs nevaram spriest par Dieva attieksmi pret mums no tā, ko pieredzam savās dzīvēs. Ne no tā, ka mums iet labi, ne no tā, ka mūs vajā nelaimes. Dieva mīlestība mums pilnībā ir dzīvojam un rosāmies, un esam" (Ap. d. 17:27–28). Mirušajiem ticīgajiem dzīves pārtraukšana nozīmē, ka Dievs viņus saucis no pagaidu mājvietas uz paliekamo. Zinot šīs pasaules samaitātību un paturot prātā domas par nākamo mājokli, kas sagatavots Kristus līdzmantiniekim, arī mazu bērnu nāves ir kā taisnākais ceļš uz to mērķi, uz kuru Dievs vēlas vest visus cilvēkus. Tā arī mazie var tikt pasargāti, lai pasaules, velna un miesas kārdinājumi tiem neliktu atkrist no Kristībā saņemtās tīcības dāvanas. Tā arī šādas lielas nelaimes visiem Dieva bērniem ir par atgādinājumu – nest katru pārbaudījumu, ko mēs saņemam no Tā Kunga, jo mums šeit nav paliekamas pilsētas, bet mēs meklējam nākamo" (Ebr 13:14).

Kristiešu ciešanas Dievs var pieļaut, lai disciplinētu viņus. Taču – nevis piespiezot, bet gan mudinot viņus Dievu lūgšanās piesaukt un atkal no jauna pārdomāt, ko Dieva Vārds māca par grēku un žēlastību, dzīvi un nāvi, debesīm un ellī. Kristietim katrs piemeklējums ir kā svētība, par kuru jāpateicas Dievam. Kā rakstīts: "Bet katras pārmācība tai acumirkli neliekas mums par prieku, bet par bēdām, tomēr vēlāk, tanī vingrinātiem, dod taisnības miera augli." (Ebr 12:11) Dievs caur ciešanām var pārbaudīt un stiprināt mūsu tīcību

Draudzes dzīve



Arhibīskaps Jānis Vanags Bikeru kancelē



Nurmes draudzes mācītājs Ēvalds Bērziņš: "Mēs esam draugos!"

Šā gada 1. oktobrī svinējām Vanagu, kurš sacīja sprediķi. Diemžel tūdaļ mūsu Bikeru dievnama 240. prom – pie sprediķa arhibīskapam bija jāsteidzas gadadienu.

Dievkalpojums bija pulcinājis daudz ļaužu, un mēs priečājāmies par viesiem – no Laucienas, proti, Nurmes draudzes, no Mežaparka draudzes, no Svētā. evaņģēlista Lūkas krievu draudzes. Ar pateicību un prieku uzņēmām mūsu baznīcas arhibīskapu Jāni Ēvalds Bērziņš, Mežaparka draudzes mācītājs Rolands Eimanis. **BDA**



Pēc dievkalpojuma. Diemžel tikai daļa no draudzes.

LUTERISMA ANATOMIJAS ĪSAIS KURSS NE TIKAI IESĀCĒJIEM

Aleksandrs Bite

(1. turpinājums.)

Mūsu baznīcas ticības apliecības sastāv no divām daļām. Pirmai daļai veido trīs senbaznīcas ticības apliecības – Apustuļu, Nīkajas–Konstantino-poles un Atanāsija. Šīs apliecības ir mūsu



baznīcas vissenākais mantojums, un tās ir kopīgas visai kristīgajai baznīcai. Tās vienprātīgi apliecinā gan luterāni, gan katoļi, gan pareizticīgie, gan anglikāni, gan arī citi. Lai labāk saprastu, kāpēc klāt pie šīm senajām apliecībām mūsu ticības tēvi 16. gadsimtā ir sarakstījuši un pievienojuši arī tās ticības apliecības, ko mēs šodien saucam par luteriskajām, mēs vispirms īsumā apskatīsim, kā un kāpēc tika izveidotas senās ticības apliecības.

**Jūsos lai paliek tas, ko esat dzirdējuši
no sākuma!**

Kristus mīlais apustulis Jānis rakstīja pirmajiem kristiešiem: "Jūsos lai paliek tas, ko esat dzirdējuši no sākuma! Ja jūsos paliks tas, ko esat dzirdējuši no sākuma, tad arī jūs paliks Dēlā un Tēvā. Šis ir tas apsolījums, ko Viņš mums ir apsolījis, — mūžīgā dzīvība." (1. Jn. 2:24–25) Šie vārdi vienkāršā veidā mums atklāj kādu ļoti svarīgu patiesību, kurai ir mūžīgās dzīvības vērtība, — gan katram kristietim atsevišķi, gan visai kristīgai baznīcai kopumā ir jāpatur un jāpasargā tas patiesības vārds, kas nācis no Kristus un apustuļiem. Apustulis pavism noteikti saka, ka mūžīgo dzīvību nedos nekādi jauni vārdi, bet tikai tie, kas sanemti pašā sākumā.

Mīlais apustulis labi saprata, ka šāds atgādinājums nekādā gadījumā nebūs lieks, jo zināja, ka mācekļus pēc apustuļu aiziešanas apdraudēs dažādas briesmas un maldi, kas padarīs sākotnējās mācības saglabāšanu par apgrūtinātu vai pat neiespējamu. Tādēļ viņš nākamajā teikumā piebilst: "To es esmu jums rakstījis par tiem, kas iūs maldina."

To pašu ar dziļām skumjām mācīja arī apustulis Pāvils. Savā atvadu runā Efeses draudzes vecajiem viņš saka: "Es zinu, ka pēc manas aiziešanas pie jums iebruks plēsīgi vilki, kas nesaudzēs ganāmo pulku. No jūsu pašu vidus celsies vīri, ačgārnības runādami, lai aizrautu mācekļus sev līdzi.

Tāpēc esiet nomodā, pieminēdami, ka es trīs gadus nakti un dienu neesmu mitējies ar asarām ikvienu pamācīt." (Ap. d. 20:29–31) Pāvils ir tik nešaubīgi pārliecināts, ka draudzei ir jāpatur sava sākotnējā mācība tīra un šķista, ka Vēstulē galatiesiem raksta ļoti nopietnus vārdus: "Bet, ja arī mēs vai kāds eņģelis no debesīm jums sludinātu citu evaņģēliju nekā to, ko esam jums pasludinājuši, lāsts pār to! Kā jums jau agrāk esam sacījuši, tā arī tagad vēlreiz saku: ja kāds jums sludina citu evaņģēliju nekā to, ko jūs esat saņemuši, – lāsts pār to!" (1:8–9)

atcerēties to, ka tie bija ļaudis, kas ļoti nopietni lasīja un uzklausīja Rakstus un tādējādi nebija bez Evaņģēlija, un arī Evaņģēlijs pie tiem nepalika neauglīgs, jo citādi taču baznīca būtu pārstājusi pastāvēt jau dažos gados pēc apstuļu nāves.

Kopsavilkumā varētu sacīt, ka Kristus un apstuļu Jaunajā Derībā dāvātā Evaņģēlija atklāsme bija tik augsta un dziļa, ka bija vajadzīgs ļoti ilgs laiks, lai baznīca to varētu kaut cik pilnīgi saprast un skaidri izteikt savā mācībā.

Lai Kristus un apstuļu mācību varētu saglabāt neizkropļotu un spēkpilnu, tā ir labi jāzina un jāizprot. Diemžēl vairums cilvēku Svētos Rakstus uzskata par neskaidriem un nesaprotamiem. Šādu uzskatu atbalsta arī daudzi teologi. Tie apgalvo, ka Svētie Raksti mūsdienu cilvēkam vairs nav piemēroti, ka tie esot novecojuši, jo savulaik tikuši rakstīti cilvēkiem, kas dzīvojuši tanīs dienās, un šie cilvēki tos gan varējuši saprast, bet šodienas cilvēkam tie vairs neesot skaidri, tādēļ Svēto Rakstu mācība esot jāpārveido tā, lai to varētu saprast un pieņemt mūsdienu cilvēki, un tā tālāk.

Sajā Svēto Rakstu mācības sapratnes procesā būtu jāizceļ kādi baznīcai nozīmīgi vēstures laika posmi, kuros saņemtā Dieva vārda mācība tika skaidri apzināta un teoloģiski izteikta. Ľoti nozīmīgs šajā ziņā bija 3. un 4. gadsimts, kad baznīca bija jau izplatījusies un nostiprinājusies pa visu tālaika Romas impēriju un tad sastapās ar jauniem izaicinājumiem, kuru priekšā mūsu senie tēvi vairs nevarēja pastāvēt ar savu sirds ticību vien, bez skaidri izteiktas un pasludinātās Kristus un apstuļu mācības. Galvenais izaicinājums, ar ko baznīcai šajā laikā bija jāsastopas, bija

Te būtu jāņem vērā, ka Kristus un apustuļu mācība nebūt nelikās tik skaidra arī viņu laikabiedriem un nākamās paaudzes sekotājiem. To labi parāda senās baznīcas liecības. Senākie kristiešu Raksti, kas tapa tūdaļ pēc apustuļu un evaņģēlistu uzrakstītajiem Jaunās Derības Rakstiem, pat ne pārāk vērīgā lasītājā izraisa izbrīnu ar to, cik ļoti tie pēc sava gara un satura atšķiras no evaņģēlijiem un apustuļu vēstulēm. Pat tādi vīri, kas bija mācījušies pie pašiem Kristus apustuļiem (tā sauktie apustuliskie tēvi), spēja savos rakstos ietvert visai maz no apustuļu mācības, lai gan tie droši vien no visas sirds centās būt uzticami tai mācībai, ko bija saņēmuši no saviem izcilajiem skolotājiem. Ja bauslību un morāles mācību tie vēl varēja saprast un nodot tālāk itin labi, tad Evaņģēliju tā vaj nu pat nepieminēja, vaj uzskoffīja to tikai dažadī nebībeliski un aplāmi prieksstati par Dievu, tie ienāca baznīcā no dažādām pagānu religijām un filozofijām. Šim darbam visas patiesības ienaidnieks un "melu tēvs" izmantoja tos ļaudis, kas lielā skaitā ieplūda baznīcā, kad tā pārstāja būt vajāta un nīcināta un kļuva par atzītu un pat Romas imperatora atbalstītu. Šie ļaudis bieži vien bija gatavi pieņemt senās baznīcas morāles normas (brīžam tie bija pat "svētāki" par patiesajiem kristiešiem), taču negribēja atteikties no saviem iepriekšējiem pagānu reliģiskajiem uzskatiem un mātīcības, kurā tie bija uzauguši. Viņu vidū bija arī daudz gudru un augsti izglītotu vīru, kas labi pārzināja Bībeli un ļoti veikli iemanījās kristīgā valodā izteikt savus nekristīgos uzskatus, un mēģināja tos uzspiest baznīcāi.

Viens no šādiem slaveniem maldu mācītājiem bija Aleksandrijas baznīcas presbiteris Ārijs (256–336), kurš noliedza Jēzus Kristus patieso dievišķumu. Ārijam bija daudz dedzīgu sekotāju un ietekmīgu atbalstītāju, jo viņa mācība cilvēka prātam šķita daudz loģiskāka un saprotamāka nekā Svēto Rakstu mācība, kas atklāj Kristus dievišķumu. Cik var spriest no saglabātajām liecībām, Ārijs gan visādi centās cildināt Jēzus īpašo pārākumu pār

Mācība

siem cītiem cilvēkiem, taču bija ar mieru zīt tikai to, ka Dieva Dēls ir līdzīgs īvām, bet nav ar to vienāds būtībā. Savīršam zinātājam abi izteikumi varētu iest diezgan līdzīgi, taču Ārija mācība parandrīz iznīcināja kristīgo baznīcu un ticību. Baznīcas izcilākie vīri ļoti labi saprata, ka mācība par Jēzu Kristu, Dieva ēlu, kā patiesu cilvēku un patiesu Dievu nav vienkārši abstrakts teorētisks jautājums, nez kādām jūtamām praktiskām seansekvencēm, bet šī mācība ir pavisam konkrēti, cieši un nesaraujami saistīta ar visu pestīšanas ceļu, ko dāvājis Dievs. Īsi šajākot, tikai tad, ja Dieva Dēls ir patiess un viens Dievs, Viņam ir vara un autoritāte pasaulei patiesi atklāt Dievu un atpestīt patiesības labad ir jāzāst, ka tikai tā Svēto Rakstu mācības daļa, kas atklāj Dieva Trīsvienību un māca par Dieva Dēlu, bija saprasta un izteikta atbilstoši Rakstiem. Protams, ar šo saprasto daļu bija labi izteiktas, ko Bībele māca par Dieva mīlestības darbu grēcinieka pestīšanas labā, taču ne mazāk svarīga mācības daļa ir tā, kas parāda, kā grēcinieks šo Dieva žēlastību var sev par pestīšanu saņemt. Neko taču nelīdz tas, ka Dievs cilvēka labā gan ir visu izdarījis, bet cilvēks to nezina un neprot to saņemt. Baznīctēvu izpratne par to, kā grēcinieks top attaisnots Dieva priekšā, bija stipri aptumšota un neskaidra, tikai svētais Augustīns saprata mācību par ticību un grēcinieka attaisnošanu tuvu tam, kā to māca Raksti.

Neskaidrība šajā lietā turpinājās cauri visiem viduslaikiem. Teologi piedāvāja dažādus atšķirīgus žēlastības iegūšanas veidus, kas tomēr visi bija pamatoti cilvēka noplēnos. Sašķēršot vīriešu mākslu, Dievs zin, kāpēc dzīvētu tām, ka to māca Rābīši.

Saskaņa ar viņu macību Dievs gan bija devi

(Turpinājums nākamajā numurā.)

**Jauns M. Lutera Mazā
catehisma tulkojums**

Aleksandrs Rite

Luterāniem ir divas ļoti svarīgas grāmatas – Bībele un Mārtiņa Lutera Mazais katehisms. Bet vairākus mēnešus visai mūsu baznīcai bija jāiztiekt bez savas otras svarīgākās grāmatas – Mazā katehisma – , jo visi iepriekšējie krājumi bija beigušies un jauns izdevums jau ilgāku laiku kavējās. Arī mūsu draudzes katehēzes nodarbībās nācās iztikt ar pašu spēkiem kopētiem katehismiem. Šī nepatīkamā situācija turpinājās līdz šā gada 31. oktobrim, kad Reformācijas dienā svītīgi tika atklāts jauns M. Lutera Mazā katehisma tulkojums latviešu valodā, ko izdevis Luterisma mantojuma fonds.

Jaunais latviskais katehisms, šķiet, izdevies labāks un pilnīgāks par iepriekšējiem. Tulkojums kļuvis precīzāks un skaidrāks mūsdieni cilvēkam, arī katehismā ietvertie materiāli labāk atbilst Lutera katehisma sada veida nebjā pat isti nojaušama. Nēmot vērā Lutera vācu katehisma konceptīvo un precīzo valodu, kurā katrs vārds iegūst īpašu nozīmīgumu, jaunais un daudz precīzākais latviskais tulkojums tiesām iepriecina.

Sākotnējam veidam. Sajā izdevumā iekļauta plašāka pamācība par to, kā sūdzēt grēkus, un tā sauktās *mājas tāfeles* jeb īpašie pielikumi ar Bībeles citātiem, kas māca kristīgi dzīvot saskaņā ar katru cilvēku aicinājumu vai kārtu.

Jauns katehisma tulkojums ir Joti svarīgs notikums mūsu baznīcas dzīvē, jo gan jauno draudzes locekļu sagatavošanā, gan jau esošo draudzes locekļu ikdienas dievbiļas kopšanā. Lutera Mazajam

Jaunu valodas izteiksmi ieguvušas arī dažas ļoti pierastas un labi zināmas katehisma vietas. Piemēram, otrs bauslis tagad skan: "Tev nebūs Tā Kunga, sava Dieva, vārdu tukši un necienīgi lietot, jo Tas Kungs to nepametīs nesodītu, kas Viņa vārdu tukši un necienīgi lieto." Šāds tulkojums mūslaiku cilvēkam baušļa būtību izsaka labāk nekā iepriekšējais tulkojums, kurā bija aizliegts Dieva personvārdu "nelietīgi Valkāt". Tas radīja nopietnus pārpratumus, jo laika gaitā vārds *nelietīgi* ir būtiski mainījis savu nozīmi.

Dievobjoas kopšana Luteru Mazajam katehismam ir īpaša nozīme. Ne jau velti tam tika dots vārds *Enhiridions* (tas, kas vienmēr ir pa rokai), kas senatnē apzīmēja prāvu dunci vai nelielu zobenu, kas ceļotājam vienmēr bija pie rokas, lai varētu to lietot pēc vajadzības – vai nu kā instrumentu, vai kā ieroci pret laupītājiem. Tā arī mūsu Mazais katehisms ir un tam jābūt gan asam un stipram vārda zobenam cīņā pret velnu, gan palīgam kristīgā dzīvē.

